

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania L. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Koszalinie

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt III AUa 729/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego L. Ś. na rzecz pozwanego 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 26 maja 2015 r. oddalił apelację skarżącego ubezpieczonego L. Ś. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 26 maja 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 2 listopada 2014 r., odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury wobec braku 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Spór dotyczył kwalifikacji zatrudnienia od 1 lipca 1975 r. do 14 maja 1979 r. na stanowisku aparatu suszarni i mieszalni pasz w Kombinacie PGR K. Sąd stwierdził, że ubezpieczony w spornym okresie nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac w szczególnych warunkach

w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej, a w konsekwencji nie spełnił jednej z koniecznych przesłanek z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga jest oczywiście uzasadniona. „Niniejsza skarga zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, ponieważ jest oczywiście uzasadniona. Zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., albowiem Sąd II instancji przyjął za własne ustalenia Sądu I instancji, w sytuacji gdy ubezpieczony podnosił zarzuty apelacyjne w zakresie sprzeczności ustaleń faktycznych, a tym samym Sąd II instancji nie powinien w takiej sytuacji przyjmować ustaleń Sądu I instancji za własne, lecz winien przeprowadzić własną oceną materiału dowodowego w tym zakresie zgodnie z dyrektywami wpływającymi z treści art. 233 § 1 k.p.c.”.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Poprzestanie na zarzutach naruszenia prawa procesowego nie jest wystarczające. Nawet gdyby doszło do naruszenia przepisów postępowania, to nie musi być to równoznaczne z zasadnością skargi kasacyjnej (art. 398¹⁴ k.p.c.), a tym bardziej z aż oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Chodzi o brak w skardze zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego. Same przepisy postępowania mają znaczenie, gdy ich naruszenie (uchybiecie im) mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy zakończonej wyrokiem decyduje w pierwszej kolejności prawo materialne właściwe dla przedmiotu sprawy (sporu), gdyż to ono wyznacza

jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności (art. 217 § 3 k.p.c.), czy przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), czy zaniechanie rozpatrzenia zarzutu apelacyjnego (konkretnego) miało wpływ na wynik sprawy (art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 389³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Punktem wyjścia powinien być więc przepis materialny z wykazu A do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż to właśnie rozporządzenie określa prace, które uprawniają do wcześniejszej emerytury (art. 32 i 184 ustawy emerytalnej). Czyli należało wpierw wskazać normę prawną z wykazu A do tego rozporządzenia, z której wynikałoby, że praca na stanowisku aparatuowego w suszarni i mieszalni pasz to praca w szczególnych warunkach (przykładowo Dział X W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym, jeśli taką normę zwiera?). Wówczas dopiero można by konfrontować wartość twierdzeń i dowodów w aspekcie ich znaczenia dla zastosowania prawa materialnego (określonej normy prawnej). Innymi słowy ocena na poziomie stosowania prawa procesowego bez odniesienia do właściwego prawa materialnego nie uprawnia do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Przyjęto stawkę minimalną na podstawie poprzedniej regulacji, jako że postępowanie kasacyjne rozpoczęło przed 1 sierpnia 2015 r. (§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 29 lipca 2015 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

